

sin Ungdom havde drømt om, hende, han hele sit Liv havde længtes efter!

„Slip mig! . . . Lad mig gaa!“ stødte hun hæst frem mellem de sammenbidte Tænder.

Men han holdt fast. Om det havde kostet hans Liv, kunde han ikke have sluppet hende.

„Hansine!“ sagde han med en Stemme, der skulde være beroligende men som forgæves søgte at skjule hans egen lidenskabelige Sindsbevægelse. „Kan jeg slet ikke være Dem til nogen Trøst? Har De slet ingen Tillid til mig? Er De vred paa mig? . . . De maa sige mig det, for jeg har den hele Dag tænkt saa meget derpaa, fordi De slet ikke har villet hilse paa mig, . . . og jeg har netop længtes saa meget efter at se Dem. Er De vred paa mig? Naar De blot vil svare mig paa dette ene Spørgsmaal, skal jeg slippe Dem. Hører De, Hansine? De maa ikke gaa, før de har sagt mig det. Er De vred paa mig?“

„Nej! . . . Slip mig!“

Men han slap ikke.

Noget i hendes Stemme og i den Hjærtets vilde Banken, som han kunde fornemme helt op i sin Arm, tændte med ét et Lys for ham. Havde han været blind? Kunde det være muligt, at ogsaa hun; . . . Tankerne suste som Storm-